

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sædheten, Kunsten, Dyden og Troen ere forenede.

17. Aarg. Nr. 3

Den 1. Novbr. 1867.

Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Christi Forsoning.

(Fra „Millennial Star.“)

Paa den Forsoning, som er tilveibragt formedelst Jesum Christum af Nazareth, beroer hele Menneskeslægtens Frelse. Christi Blod er den Kilde, fra hvilken der udvælder evigt Liv. Hans Dodsqvaler kunne betragtes som de Godesmærter, under hvilke Menneskeslægtens Gjensførsel skulle foregaae. Uden Forsoningen vilde alle Menneskets Besværelser for at blive frelst være aldeles forgjæves, — Dødens Herredømme vilde være ligesaa evigvarende, som det nu er almindeligt, og vor jordiske Prøvestand vilde være frugteslos og ganste uden al Betydning.

Christus døde, paadet vi maatte leve. Han, der aldrig havde gjort Synd, hengav sit Liv for Andres Skyld. Om den menneskelige Fornuft ikke i alle Dele kan begribe Aarsagerne til dette uendelige Offer, staer Herren os bi med sin Land og opnader vor Forstands Øine, saa at vi formedelst Troen kunne indsee Nodvendigheden af Christi Forsoningsdød — samt nogenlunde satte dens gjennem al

Evighed velsignelsesrige Folger. Da den menneskelige Fornuft saaledes ikke uden den Hellig-Lands Bistand kan fatte dette Emne, agte vi ikke at udvile det vildtloftigt i denne Afhandling, men ville kun fremsette nogle af de vigtigste Punkter, hvilke Alle, som ønske det, kunne forstaae.

Christi Forsoning kan med Hensyn til dens Folger betragtes paa to Maader, nemlig for det Forste som en Igjenlossning fra Arvesynden, og for det Andet som en Forloessning fra den gjorlige Synd. Vi ville bruge disse Benævnelser i deres almindelige Betydning, nemlig saaledes, at Arvesynden betegner vores første Førældres Synd, og den gjorlige Synd hele Menneskeslægtens Overtrædelser.

Arvesynden bragte haade den legemlige og aandelige Død ind i Verden. Den legemlige Død er Legemets og Landens Adskillelse; den aandelige Død er en Bortvisning fra Faderen, der er Døphav til alt Liv. Dommen angaaende den aandelige Død blev udtalt over og fuldbyrdet

paa vores første Forældre, da de blev ud-drevne fra Edens Have. Forhen havde de været i Herrens Nærværelse og glædet sig i hans Magts Hærighed. De havde harf fri Adgang til hans himmelstte Majestæt og været Bidner til hans Fuldkom-menheder. Der var ikke noget Slør mellem dem og Guddommen — ingen Synd formørkede deres aandelige Synsevne. Men da Straffen for den brudte Lov blev fuldbyrdet, kom de bort fra hans Nær-værelse, Evighedens Forhæng blev draget mellem Himmelnen og Jorden, og Gud blev skjult for deres nu forkænkelige Blik.

Denne aandelige Dod har rammet alle deres Efterkommere, og „Ingen har nogensinde set Gud,” det vil sige, i hans Hærigheds Fylde. Vi læse om Mænd, som paa Grund af deres Tro og Lydig-hed have set Israels Gud, men hans Hærighed har været skjult for deres Blik, thi ellers vilde de have været blevne for-tærede. Moses sik et lidet Glint at see af dens mindste Straaler, og alene der-ved kom hans Asyn til at stinne klarere end Morgensonen, saa at Israels Born ikke kunde see paa ham, hvorfor han hængte et Slør for Ansigtet. Paa Grund af denne aandelige Dod, som er kommen over alle Mennesker, ere deres Undersøgelse og Grandsten for at udfinde Gud forgjæves.

Dommen med Hensyn til Legemets Dod blev ikke udsort paa Adam og Eva, førend de i deres dodelige Tilværelse havde gjennemgaet en Provestand og lært at forståe den store Igjenlosningsplan, som var lagt, førend Grundvolden lagdes til denne Jord. „Men see, jeg siger Eder, at jeg, den Herre Gud, gav Adam og hans Sæd, at de skulde ikke doe den time-lige Dod, førend jeg den Herre Gud sendte en Engel for at forlynde dem Om-vendelse og Forløsning formedelst Troen paa min eenbaerne Son.“ (Lerd. og

Pagtens Bog, 10de Afd. 12te Stykke.) Den legemlige Dod er ogsaa gaaet over til deres Afkom, og „det er beskiltet for alle Mennesker engang at doe.“ Men den Provestand, som forundtes vores første Forældre, er ogsaa forundt deres Born, paadet de kunde have det Privilegium at blive undervistte angaaende Forsonings-planen og have Lejlighed til at vise, om de vare værdige til Fylden af dens Vel-signelser.

Formedelst Faldet blev hele Menneske-slægten udelukket fra Guds Nærværelse, ligesom Doden sik et almindeligt Herredome paa Jorden. Christus kom for at forløse alle Adams Efterkommere fra disse Under. Han holdt Guds Lov i alle Dele; „han havde aldrig gjort Synd, og der blev ikke fundet Swig i hans Mund.“ Han var ligesom „et Lam uden Plej og Lyde,” og havde aldrig overtraadt nogen Lov. Da han saaledes var reen og hel-lig, tilbed han sig som et Offer til at forsone for Arvesynden. Han kom som „det Guds Lam“ for at borttagte Verdens Synder. Han døde, men Doden havde ingen Magt over ham. Han gik hen til de Fortabtes Opholdssted, men Helvede lunde ikke tilbageholde ham. Han præ-dikede for „de Fugnne, at de skulde los-lades,” og idet han sprængte Gravens Baand, opstod han fra de Døde samt op-soer til det Hoie, medens han havde Hel-vedes og Dødens Nogler i sin Magt.

Han er saaledes bleven Ophav til Opstandelse og Liv for hele Menneske-slægten, „og ligesom Alle døe i Adam, skulle ogsaa Alle levende gjores i Christo.“ Forsoningens Velsignelser ere ligesaa om-fattende som Folgerne af Faldet. Doden kom formedelst Adams Overtrædelse; — Liv kommer formedelst Christi Forsoning: Alle døde i Adam — i Christo ville Alle blive opreiste fra de Døde. Alle blevle bortvistte fra Guds Nærværelse formedelst

den første Overtrædelse — Alle ville blive bragte tilbage til ham igjen formedelst Forsoningen. Ligesom Syndefaldet var eet, saaledes er ogsaa Forsoningsværket eet. Menneskestægten i det Hele taget har ingen Deel i den første Overtrædelse, ei heller har den Noget at gjøre med Forsoningen for samme. Adam syndede, Christus døde for at forsone for denne Synd. Alt, som tabtes ved Faldet, er gjenoprettet formedelst Christi Opstandelse, thi „alle de, som ere i deres Grav, skulle høre Guds Sons Rost, og de, der høre, skulle leve,” og „de Døde, baade Smaa og Støre, skulle staae for Gud.” Naar Menneskene saaledes ere blevne forlost fra Doden ved at blive opreiste af Graven og bragte tilbage til Guds Nær-værelse, ville Alle blive overbeviste om, at Folgerne af Faldet ganste ere fjernede fra dem, og at Enhver blot vil have at svare for sine egne Gjerninger for vor himmelske Faders Domstol.

Dette bringer os til at overveie den anden Deel af det foreliggende Emne: Forlæsningen fra den gjorlige Synd. Den hellige Skrift underretter os om, at naar vi blive bragte frem for Guds Domstol, „stal Enhver blive dømt efter det, som er steet i Legemet, enten det er Godt eller Ondt.” Der behøres ikke noget Bevis for Sandheden af Apostelens Udsagn, at „Alle have syndet, og vi flettes Alle den Øre, som vi skulle have for Gud.” Enhver ved dette af egen Erfaring. Sam-vittigheden vil vidne derom i Alles Hjerner ved en stille, sagte Hvisten, der dog vil lyde stærkere end Himmelens Torden. Fra den Dag af, da vore første Forældre overtraadte, er Synden bleven ligesaa almindelig udbredt som Deden. De Love, som Gud formedelst sine Propheter har aabenbaret i de forfjellige Tidsalder, ere blevne brudte, og enhver Hvisten af Livets Land, som oplyser ethvert Menneske,

der kommer til Verden, er blevne ringe-agtet. „Syndens Sold er Doden.”

Omfendskjendt forloste fra Falrets Folger, ville dog Folgerne af vore egne Synder fremdeles være tilstede, og endnu engang ville vi blive bortviste fra Guds Væsyn, — endnu engang ville vi blive domte til en aandelig Dod, og det for al Evighed, medmindre der kunde tilveie-bringes et eller andet Middel, ved hvilket vi kunne blive igjenlost fra Folgerne af vore gjorlige Synder. Denne Forlæsning er tilveiebragt formedelst Christi Forsoning. „Han er en Forsoning for vore Synder, dog ikke alene for vore, men ogsaa for den ganse Verdens.” (1 Joh. 2, 2.) Christi Blod blev dersor udgydt ikke alene for at gjøre Fyldst for Arvesynden, men ogsaa for at tilveiebringe Frelse for de gjorlige Synder, hvilket endvidere kan sees af folgende Skriftsteder: „Hvilken selv var vore Synder paa sit Legeme paa Treæt, paadet vi, asdode fra Synden, skulle leve i Netsærdighed; ved hans Saar ere vi lagte.” (1 Pet. 2, 24.) „Saaledes er og Christus eengang offret for at bort-tage Manges Synder; anden Gang stal han uden Synd ses af dem, som for-vente ham til Saliggjorelse.” (Heb. 9, 28.) „Og dette er Evangeliet, det glade Budstab, som Roslen fra Himmelten vid-nede for os, at han, nemlig Jesus, kom til Verden for at blive lorfæstet for Verden og bære Verdens Synder, og hellig-gjøre Verden, og rense den fra al Uret-særdighed.” (92 2. fd. 4 St.)

Men der er den Forfjel paa den Forsoning, Frelseren gjorde for Arvesynden, og den, han har gjort for den gjorlige Synd, at medens vi ere blevne igjenlost fra hin uden nogensomhelst Betin-gelse fra vor Side, lunne vi ikke blive frelste fra denne uden ved at opfyldte visse Betingelser, og dette er retsærtigt; thi ligesom det er tilborligt, at vi ikke Be-

tingelser skulle blive befriede for Folgerne af en Synd, for hvilken vi ikke ere ansvarlige, saaledes vilde det ogsaa være urimeligt at vente, at vi skulle blive frelsie fra Folgerne af vores egne personlige Overtrædelser uden nogensomhelst Bestræbelse fra vor Side.

Christi Førsning for den gjerlige Synd er derfor betingelsessværs. „Thi saa elskede Gud Verden, at han hengav sin Son den eenbaerne, paadet at hver den, som troer paa ham, ikke skal fortabes, men have det evige Liv.“ (Joh. 3, 16.)

Før at de Betingelser, som ere nødvendige at adlyde, kunde blive fuldkommen bekjendte, udsendte Jesus sine Ejendomme til alle Folk, sigende: „Gaaer ud i al Verden, og prediket Evangelium for al Skabningen. Hvo, som troer og bliver dobt, skal blive salig, men hvo, som ikke troer, skal fordømmes.“ (Marc. 16, 15, 16.) Tro paa Jesum Christum er derfor en væsentlig Betingelse for at faae Deel i Førsningen for den gjerlige Synd, men en saadan Tro er imidlertid noget Mere end blot en Bekjendelse med Munden med Hensyn til hans Førsningsoffer, eller kun en død Tro paa, at han er et helligt og guddommeligt Væsen; den indbefatter ogsaa Lydighed mod alle hans Bud og Besalinger. En saadan Tro kan alene blive viist formedelst Gjerninger. Den Slags Tro derimod, som ikke viser sig ved gode Gjerninger, er frugteslos og unytlig; den kan ikke naae de Belsignelser, der ere højste formedelst Christi Førsning — den er uden Liv, uden Kraft og uden nogensomhelst Virkninger.

Sand Tro bevirker Omvendelse, og Omvendelse frembringer Lydighed. Den første Lydighedshandling, som udkræves, er Daab, og denne bringer Syndernes Forladelse som en Folge af Christi Førsning, men de, der onste denne Belsignelse, maae føge at opnaae den ifolge den

af Herren fastsatte Plan, nemlig formedelst Tro, Omvendelse og Daab, thi den kan ikke erholdes paa nogen anden Maade. Guds Hus er et Ordenshus. Hans Love angaaende aandelige Ting ere lige saa bestemte og usoranderlige som hans Love med Hensyn til de naturlige Ting. „Uden Nogen bliver født af Vand og Aland, kan han ikke indkomme i Guds Rig.“ (Joh. 3, 5.) Dette er en Lov, der er ligesaa usoranderlig som Lovene for Tyngdepunktet og chemiske Stoffers Slægtstab.

Syndernes Forladelse bereder Veien til Modtagelsen af den Hellig-Aland. Denne Gave meddeles den dopte Troende formedelst Haandspaalæggelse. Kun Mænd, der ere bemyndigede af Gud, kunne udføre disse hellige Ordinancer paa en for ham antagelig Maade. Den Hellig-Aland bærer Bidnesbyrd om, at den, der saaledes er blevet dobt, har faaet Syndernes Forladelse, og forklarer Evangeliets øvrige Sandheder, paadet at den nyfødte Sjæl „ikke skal vandre efter Kiodet, men efter Anden, medens den lærer at kjende Guds Veie og at vandre paa hans Stier, indtil den opnaae Christi Fyldes vogn Alder.“

Naar de, som have adlydt Evangeliet, formedelst Christi Førsning ere blevne opreiste fra Graven og bragte tilbage til Faderens Nærværelse, ville de blive begrundstigede med den ustalteerde Belsignelse at være hos ham i hans Herlighed igjennem al Evighed. Dette er imidlertid ikke Alt, men de ville blive forloste fra Folgerne af Falbet førend den Tid, da de Vantrøes og Gjenstriges Opstandelse vil finde Sted. De ville blive „Christi i hans Tillommelse“, og „tagne op for at møde Herren;“ de skulle regjere med ham i tusinde Aar, medens „de andre Dode ikke skulle blive levende igen, førend de tusinde Aar ere tilende. Da de, som

ikke hjende Gud," og ikke have adlydt Evangeliet, ikke have nogen Deel i den Forsoning, der betingelsesviis er gjort for den gjerlige Synd, ville de, naar de ere blevne opreste fra Graven og bragte frem for Faderens Asyn, faae den retfærdige men strækkelige Dom at høre: „Viger bort fra mig I Forbandede.“

Dette glædelige Budstab om Forlosning, baade fra Arvesynden og den gjerlige Synd, maa blive prædiket for al Skabningen, og dersor utsendte ikke alene Christus sine Ejendomme for at forkynde det for de Levende, men gik i Aanden selv hen og prædikede det for de Dode. „Thi-

dersor er og Evangelium forkyndt for de Dode, at de skulle dommes i Lighed med Mennesker i Kjødet, men leve for Gud Aanden.“ (1 Pet. 4, 6.)

Da nu Menneskene siden Apostlernes Vortgang ere afvegne fra det sande og evige Evangeliums Simpelhed og Neenhed, har Herren aabenbart det paany i denne den sidste Uddeling som en Forberedelse for hans Domstime, der er nær forhaanden. Omvender Eder dersor, alle Jordens Under, og adlyder Evangeliet, paadet I maatte opnaae Tylden af de Belsignelser, som ere tilveiebragte formedst Christi Forsoning.

Faldet en Belsignelse.

(Fra „Millennial Star.“)

Fromme Mennesker i disse sidste Dage klage ofte jammerlig over Menneskets Ugadelighed i Begyndelsen. Adam er i deres Øine en forsædelig grov Synder. Hvorfor skulde vel han, der var omgiven af alle Paradisets deilige Frugter, tragte ester det eneste Forbudne? De gruble ofte over hvilken lykkelig og herlig Tingenes Tilstand, der sandsynligviis vilde have eksisteret, hvis han ikke havde spist af huitt Æble. De betragte denne Handling som den groveste Overtrædelse og ansee Folgerne som det største Onde, der kunde ramme Menneskestægten.

Vi Sidste-Dages Hellige betragte derimod denne Sag i et ganske andet Lys, og omendstjordt Faldet i og for sig selv er et Onde, er det dog, seet fra det rette Synspunkt, formedst Guds Forsyns Styrke blevet til et virkligt Gode og en evig Belsignelse for Menneskene.

I folge den Beretning, vi have i den almindelige Oversættelse af Bibelen, vare Adam og Eva, da de faldt i Edens Have, udodelige, rene og uskyldige og hjendte ikke Forstjellen mellem Gott og Ondt. Det første Bud, de fik, var: „Vorder frugtbare og formerer Eder, og opfylber Jordnen, og gører Eder den underdanig, og regerer over Havets Bølle, over Himmelens fugle og over hvert Dyr, som kryber paa Jordnen. Hvis dette Bud var blevet adlydt, og de fremdeles vare blevne i deres Udodeligheds- og Ustyrlighedsstand, vilde ogsaa deres Efterkomnere have været udodelige og ikke hjendt Forstjellen mellem Gott og Ondt. Men Kundskab om det Onde er nødvendig for tilfulde at satte og forstaae at sætte Priis paa det Gode. Berorelse med Synden og Erfaring om dens Virkninger ere nødvendige for tilfulde at kunne satte Bestaf-

saæheden og Folgerne af et retsædigt Levnet. For at Mennesket ret skalde komme til at forstaae, hvilken Belsignelse det evige Liv er, var det nødvendigt, at det maatte smage Døden. Deraf er Haldet, som bragte disse Ønder ind i Verden, i Virkeligheden en stor Belsignelse for Mennesketsætten.

Det er saaledes, som Mormons Bog siger: „Der maatte nødvendigvis være en Modsatning i alle Ting.“ Sandhed staær i Modsatning til Vildefærelse, Lys til Mørke, Glæde til Sorg, Velbefindende til Smerte, det Sode til det Bittre, Liv til Død, Godt til Ondt, og disse Modsatninger ere evige. Ingen af dem har sin Oprindelse fra Haldet, men ere kun blevne udvilledede formedelst samme, og Kundstab og Erfaring om dem ere nødvendige for udødelige Væsener, for at de kunde stride fremad til Fuldkommerhed. Mennesket har en dobbelt Natur, og bestaaer af en udødelig Åland, der boer i et dodeligt Legeme. I denne Tilstand er det usfuldkomment og underkastet mange Tristelser, hvis Bestaffenhed det ikke fatter, og Døden har saaet Herredomme over det. I dets fuldkomne Tilstand vil Mennesket derimod komme til at bestaae af en udødelig Åland i et udødeligt Legeme; det hjælper da Bestaffenheden af de forskellige Tristelser og Ønder, Døden med indbesattet, og har saaet Magt over dem alle.

Da Mennesket er et evigt Væsen, der er skillet og bestemt til en evig Fremadstriden, og enten vil opnæae en uendelig Herlighed eller blive fordemt til evig Elendighed, er det nødvendigt, at det skalde blive bekjendt med Bestaffenheden og Virkningerne af Alt i Universet, for at det kunde lære at forstaae, hvad der vil bringe Lyksalighed, og hvad der vil bringe det Modsatte. I de forskellige Forhold det staær i til sine Medstabninger er det ogsaa

nødvendigt, at det bliver prøvet, for at faae Lejlighed til at vise sit sande Værd og at dets Egenskaber og Tilboieligheder kunde blive tilborligt vurderede, hvorved det kan komme til at indtage sin sande Stilling i den evige Verden. Hvis der ikke havde været noget Hald, hvis Synd, Sorg og Død ikke varer indkomne i Verden, vilde vor Erfaring derom være gaaet tabt for os, og vi vilde være forblevne i en fuldkommen Ubidenshed om mange Ting, som ere nødvendige for os at hjælpe paa vor Vandring gjennem Livet henimod Døphoelsens og Fuldkommenhedens Maal. Haldet er deraf en Belsignelse for os.

De, som ere saa vrede paa Fader Adam, ville maaske stude, naar de hore, at hans Handling under de døverende Omstændigheder næsten var en Nødvendighed, og at de ikke vilde have haft nogen Tilbærelse paa Jorden, hvis han ikke havde overtraadt det evige Livs Lov. Paulus underretter os om, (1 Tim. 2, 14.) at „Adam blev ikke forsørt, men Qvinden blev forsørt og faldt i Overtrædelse.“ Da Eva, saaledes forsørt dertil af Satan i en Slanges Skikkelse, havde spist af den forbudne Frugt, blev hun Døden undergiven og bortvist fra Edens Have og Herrens Nærvarelse. Dersom ikke ogsaa Adam havde nydt af Frugten, vilde han have forblevet i sin udødelige Tilstand og ene i Haven. Men han havde modtaget den Befaling: „Vorder frugtbare og formerer Eder, og opsylder Jorden,“ og dersor spiste han ogsaa af den Frugt, som Eva tilbød ham, uden at være forsørt dertil, ligesom Eva var, medens han paatog sig Folgerne af Haldet. Dette er meget tydeligt fremstillet i Mormons Bog, Side 58: „Og nu see, dersom Adam ikke havde overtraadt, vilde han ikke være falden, men han vilde være forbleven i Edens Have. Og alle Ting, som blevе stakte,

maatte være forblevne i den samme Tilstand, som de vare i, efter de blevle støbte, og de maatte have været til for evigt og ingen Ende havt. Og de vilde ingen Born have høvt." — — „Men see, Alting er bleven gjort efter hans Viisdom, som kjender Alting. Adam saldt for at Menneskene skulle blive til, og Menneskene ere til for at de skulle nyde Glæde.“

Det vilde være godt for dem, som tilage saameget over Adams Overtrædelse, at see lidt hen til deres egne Daarligheder, thi paa den store Negnslabbdag, da Enhver skal blive kjendt, som han er, ville de finde ud, at Adam er Menneskeslægtens store Overhoved og Belgjorer, medens de, medmindre de omvende sig, ville blive styrtede saa dybt ned, at de ikke engang ville faae et Oplint at see af denne vor store Faders Herlighed.

Der kunde maasee indvendes, at der som Halset medførte saa store Belsignelser, hvorfor gav da Herren den Besaling, som forbod vore første Forældre at nyde af Frugten paa det Træ, der stod midt i Højen? Hertil ville vi svare, at Gud er retsfærdig. I sine guddommelige Tuld-kommenheder kan han ikke krenke den evige Rettsfærdigheds Grundsatninger, isfolge hvilke Lidelser alene kunne være Folgerne af Overtrædelse af en eller anden Lov; denne maa være brudt, forend Straffen kan blive fuldbrydet. Da Gud gav dette Bud, vidste han, at det vilde blive brudt, og harde forudseet et Igjenloekningemiddel, ved hvilket Mennesket kunde blive befriet fra de endelige Folger af sammes Overtrædelse. Da vor himmelfste Fader vidste, at Lidelser varer nødvendige til hans Borns Tuldommengjørelse, forudbestemte han, at de skulle gjennemgaae dem. Han dannede en Klode, paa hvilken de kunde boe for en Tid og udholde deres Provesand. Lydigbed mod hans Lov bringer Lyksalighed; Overtrædelse af dem bringer det

Modsatte. Han lundgjorde en Lov, hvilken han forud vidste vilde blive overtraadt, og saaledes kom Kummer og Dod ind i den Verden, han havde støbt, og vilde evindelig have forblevet der, hvis han ikke tillige havde fassat en Forloekningsplan. En uendelig Lov skulle blive bødt, og der maatte et uendeligt Offer til for at forsone for den brudte Lov. Dersor blev Jesus Christus, den Forstefodte, udkaaret til at blive Verdens Frelser, og dersor saldes han ogsaa det Lam, som blev slagtet for Verdens Grundvold blev lagt. Formedelst denne store Plan angaaende Menneskeslægtens Lidelser og Forloekning, ere de Aander, hvilke som menneskelige Væsener boe i kjodelige Tabernakler — men ere Guds Afskom og nedstegne fra en høiere Sphære — satte i en Stilling, i hvilken de maae udholde timeslige Lidelser og Prøvelser, hvorred de kunne blive bekjendte med de Love, som regjere den grovere Materie i denne lavere Verden. De ere bragte i Verorelse med det onde og Alt, hvad der staer i Modsatning til den Fred og Ustyldighed, som var dem tildeel i deres første Tilstand, og ved at anvende deres Handlefrihed kunne de udvise for deres himmelfste Fader og for hverandre indbyrdes, enten de elste det onde eller det Gode. Mindet om den Herlighed og Glæde, som de havde i deres første Tilstand i den evige Verden blev midlertidig taget fra dem i deres jordiske Tilværelse. Uden at dette havde været tilfældet, vild-Mindet om det herlige Forbigangne og Haabet om en endnu herligere Fremtid have foraarsaget, at alle deres Lidelser og Gjenvordigheder her vilde have været uden al Betydning, og denne Tilværelse aldeles ingen Prøvelse for dem. Men nu, da de ere udelukkede fra deres himmelfste Faders Nærværelse, og aldeles hersket Mindet om deres forrige Tilstand, ere de ome givne af alstens stridende Clementer og

Fristelser, for at de kunne have Leilighed til at bruge deres Håndlefrighed og vælge en Sti for sig selv.

Naar denne jordiske Provestand er forbi, kommer Regnslabsdagen, og da vil Enhver komme til at svare for sine Gjerninger, som han har udøvet i Legemet. Vor Fader vil da bestemme den Stilling, enhver af os skal indtage i den næste Tilværelse. Nogle, der have overvundet alle Ting, ville opnaae en Krone i Guds Rige; de ville arve alle Ting og skulle regjere midt i den evige Herlighed. Andre, der ikke have været udholdende i Livets Strid, ville komme i en underordnet Stilling, og de, som have besmitten sig selv, glædet sig i det Onde og med fuldt Overlæg modsat sig Sandheden, ville faae deres Deel af den evige Straf, som er beredt for Overtrædere, indtil de have „betalt den sidste Skjærv,” og derefter ville de komme til at staae under dem, som have gjort sig værdige til en større og „en over al Maade stor, evig Vægt af Herlighed.“ Saaledes ville Alle formedelst Faldet blive prøvede, og paa Grund af Forsoningen have Alle Leilighed til at opnaae en større Opfoielse og Herlighed end den, de havde i deres Ustyldighedsstand. Faldet er desfor blevet Aarsag til en stor og evig Velsignelse for hele Menneskestægten.

O, hvor stor er ikke vor himmelstke Faders Biisdom og Kjærlighed! Selv vore Sorger og Gjenvordigheder ere formedelst hans Forsynsstyrelse blevne Midler til at befordre vor Fuldkommengjørelse og til at forhoie vor evige Glæde og Salighed i den tilkommende Verden. Denne Planet, som nu er en Slagmark for de stridende Magter, vil snart ophøre at være en Gammerdal og en Skueplads for Li-delser. Dens Provetid er snart forbi, dens Herlighedsdag er ifær med at bryde frem, og inden ret lange ville Mørkets Aander, som nu have Herredommen over den, tilligemed Døden blive drevne hen til deres eget Sted, og dens Bedrøvelses Dage skulle blive endte. Da skulle vi see Adam og Eva i Spidsen for en stor Skare, der er levendegjort og opreist fra de Dode, og hele Menneskestægten, der saaledes har gjennemgaet sin Provestand og lært sin foresatte Lektie, vil boie sig dybt i Stosset for Hovedpatriarken, den Gamle af Dage, Adam, Michael, Menneskets store Fader, medens Alle ville velsigne ham for det Væk, han har udført for dem, og da ville de forstaae Sandheden af disse Ord: „Adam faldt, for at Menneskene skulle blive til, og Menneskene ere til, for at de skulle nyde Glæde.“

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Novbr.

Bed Himmel forstaae vi en Klode, hvorpaa der ikke hersker Død, Sygdom, Pine, Nød, Elendighed, Undertrykkelse, Uvidenhed, Billfarelse, Twivl, Frygt, Synd og Sorg, men hvor Indvaanerne nyde evigt Liv og leve i Kjærlighed og Enighed med hverandre, og hvor der ikke findes Falshed, Had, Egenkjærlighed, Stolthed eller Misundelse, eller med andre Ord: en herliggjort Verden, med retsærdige Indvaanere.

I det uendelige Num er der udentvivl mange saadanne Verdener blandt de sinnende Kloder, hvilke ere beboede af opstandne og herliggjorte Væsener, som have gjennemgaaet Fortrænkelsedens Provesand og opnaaet en fuld Frelse.

Ogjaa vor Jord er bestemt til engang at blive forlost fra Død, Synd og Forbandelse, samt til at blive omdannet, luttret og renset ved Ild og den Hellig-Aland, saa at den kan vorde en himmelst Verden, passende til Bolig for saadanne Væsener, som ved Lydighed til Evangeliet have erhvervet sig Ret til Uddelighed og evigt Liv.

Da vil Adam og Eva holde det Herredomme, som blev dem givet i Begyndelsen; da vil Job see sin Forloser i Kjødet og boe med ham paa Jordens; da vil Abraham modtage sin evige Arv, der blev ham forjættet, og boe paa Jordens tilligemed Isaak, Jacob og alle deres Esterkommere, hvorved Forjættelserne ville blive opfyldte, som ere blevne utalte af alle de hellige Propheters Mund siden Verdens Begyndelse angaaende den udvalgte Sæd; da vil Jordens udodelige Indvaanere vorde regjerede af Apostle og Propheter og ikke af Saadanne, som nu have tilegnet sig deres Lyndighed under Navn af Paver, Biskopper og Geistlige af alle Slags; da vil der ikke blive nogen Strid om hvem der skal bestige „St. Petri Stol,” thi Petrus vil selv intage sin Plads, som strevet staarer i Skriften: „I, som have efterfulgt mig, skulle udi Gjensodelsen, naar Menneskens Son skal sidde paa sin Helligheds Throne, ogsaa sidde paa tolv Throner og domme de tolv Israels Stammer.”

Da skal Jesus Christus regjere som Kongernes Konge og Herrernes Herre, og Patriarkerne, Propheterne og Apostlerne skulle regjere under ham som Konger, Gouverneurer, Øvrighedspersoner og Dommere. Da ere de gamle Ting vegne bort og alle Ting ere blevne fornhyede; „Bjergene og Høiene ere fornedrede, Dalene ere ophoiede; det Krumme er gjort lige og det Ujævne forvandlet til slet Land. Da ere Stæder opbyggede, Huse og Templer opførte og prydde med Edelstene og Guld, ja endeg Gaderne belagte med puurt Guld; da skulle Menneskene være iforte sinnende, hvide Klædebon og øede og driske af Jordens kostelige Frugter og Druensrene Most, — ja, Livets Træ skal blomstre og hver Maaned afgive sin Frugt; da skulle Børnene fødes uden Smerte og opdrages uden Synd til Salighed; da skal Livets Lov herstee og Gud og hans Tabernakel være hos Menneskene evindeligen; — da vil Jordens være en Himmel, et saligt Opholdssted for rene, retfærdige, hellige og fuldkommende Væsener, der vandre i Lydighed og Underdanighed til deres himmelste Faders Billie.

At vor Jord skal blive en saadan Himmel, forjætter os de hellige Skrifter, saavel som at den skal eies evindeligen af Guds Børn, af dem, som i dette Liv omvendte sig, som have annammet Daab til Syndernes Forladelse og den Hellig-Aland til at veilede dem i et nytt og helligt Levnet, — af dem, som have været trofastest indtil Enden og faaet Deel i den første Opstandelse. Over dem skal den anden Død ikke have nogen Ma. t; de skulle leve og regjere med Christus evindeligen.

Værer derfor trofastest I, som have annammet og adlydt Rigets Evangelium, om I end en Tid skulle trænges her i det fortrænkelige Jordeliv. Grindrer, at Jesus Christus selv og alle hans Efterfølgere have lidt for Sandhed og Retfærdighed. Lader det være Eders Trost, at Hjernerne af Guds Rige skulle ikke altid have Herre-

Dømmet paa Jorden; deres Tid er kort; deres Magt skal svælges; deres Indflydelse tilintetgjores, thi Tiden er nær, da Herren skal gaae i rette med dem, som modsatte sig hans Billie og soge at hindre hans Hensigters Udførelse i denne Tid og Slægt, hvori han har paabegyndt sit store og herlige Værk: Alle Tings Gjenoprettelse.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Oktbr. 1840.

(Fortsat fra Side 30.)

Torsdag den 29de. Eldste Woodruff prædikede to Gange i London og dobbte tre Personer.

Fredag den 30te. Eldste Lorenzo Snow havde en Samtale med en Methodistpræst, Hr. Barker, i Hill-Top i Nærheden af Birmingham — samt dobbte to Personer.

Loverdag den 31te. Følgende er en Afskrift fra „the Manx Liberal“ for denne Dato:

Til Udgiveren af „the Manx Liberal.“

Min Herre! Jeg føler mig meget forbauset og ørgerlig over, at den nye bedrageriske Lære, nemlig „Mormonismen,“ har havt en saa hurtig Fremgang her i Staden, som man hidindtil havde anset fri for de mange Religionspartier, af hvilke der findes en saa stor Overslod i England og Amerika saavelsom paa andre Steder. Jeg havde troet, at de kraftige og overbevisende Taler, som ere blevne holdte af Prædikanterne iblandt de andre Livets Samfund, skulde have standset et saa grovt Bedrageri og forhindret Massen af vor Stads Beboere fra at blive vildledede af disse listige Skurke og „orte bort af enhvert Lærdoms Veir.“ Fremfor Alt havde jeg troet, at de Pamphleter, der ere blevne udgivne af den hellige, religiose og gudsfrigste Guds Mand, Hr. Hayes, der er en Ordets Forkynder blandt

Wesleyanerne, (til hvis Samfund jeg har den Lykke og ære at høre) vilde have været fuldkommen tilstrækkelig til at bive en saadan Læres Falskhed og til at hindre dens videre Udbredelse. Men desværre, desværre! Ganske det Modsatte er blevet tilfældet; bestandig stromme store Fløkke til Wellingtonsalen og lytte med Begjærlighed paa de Læresætninger, som der forsvarer. Medlemmerne af vort Samfund (Methodisterne) synes at være de ivrigste til at bifalde og fremme denne forærkelige og ugodelige Lære.

O, min Herre! Folgerne ville blive strækkelige for vort Samfund, Nederlaget frygteligt. Tænk Dem blot, at Majoriteten af dem, der staae som Ledere, og de næst intellektuelle iblandt os understøtte og forsvarer en saadan Sag. O, min Herre! det er hellageligt og hjertessjærende at være Bidne til de straalende Ansigter og de Bisfalde Smil, som vare at see i Taylors sidste Førsamling. Jeg kunde opregne en Mængde af vort Samfunds Medlemmer, der regelmæssig besøge disse antichristelige Førsamlinger, men jeg vil med Deres Tilladelse kun nævne nogle fåa, som have besøgt de sidste Førsamlinger. (Her fulgte en Navneliste.)

O, Hr. Redakteur, jeg sjælver for Folgerne. En saa almindelig Overgang til Mormonismen har man aldrig set i nogen Stad eller i noget Land. Hvor-

Iedes stal det blive med vort Samfund? Hvorledes stal det blive med vore Klassemoder? Hvorledes stal det blive med vore Brodre i Troen? Og fremfor Alt, hvorledes stal det blive med stakkels Høys, denne herlige og ydmyge Mand, som saa ødelmodigen stod frem for at afføre Mormonensystemets Vildfærelser? Maa Gud velsigne ham og bevare ham fra Mangsel! Men, Hr. Nedstørste, hvad der endnu gjor Sagen værre, er, at det Nygte gaaer, at alle disse fromme Mænd ville lade sig dobe, det vil sige, lade sig dække under i det salte Vand i Douglaesbugten af det affyelige Kreatur, Taylor. Der maa sikkerlig være noget Fortryllende ved denne forderlige Mand. Neddyppe! (min Haand sjæller, medens jeg striver det) og det tillige om Vinteren! O, min Herre! blot Tanken derom bringer mig til at gyse i mit Indre. Sikkerlig agter denne amerikanse Dykker at drukne dem; han kan ikke have nogen anden Hensigt. Tager Eder dersor i Agt, Brodre af Methodistsamfundet. Drukning er ikke misundelsesværdig, og det tilmed i Eders Synder. Desforuden, hvad vilde vel hans Velærverdighed John Wesley sige om en saadan Fremstør, hvis han levede? Hvad vil Konferencen, og hvad vil Verden sige. Jeg overlader disse Spørgsmaal til Eders egen Besvarelse. Til Slutning vil jeg raade Eder, Brodre, til at læse, at betrakte, at lære og overveie det, som hører til Eders evige Fred, og lytter ikke længere til Menneskernes Daarstaber.

A. Staungh,
Wesleyaner.

Douglas, Duke Street,
den 20de Octbr.

Søndag den 1ste November. Committeeen organiserede en Stav, kaldet Geneva, i Morgan County i Illinois. Præsidenter: William Bosley, Howard S. Smith og Samuel Fowler. Bisopret:

Gardner Clark, Moses Clare og David Orton.

Weldste Levi Richards ankom til Manchester.

Tirsdag den 3die. De Engelste bombarderede St. Jaen D'Acre, ved hvilken Lejlighed et Krudtimagazin sprang i Lufsten og drabte over 2,000 Mennester.

Torsdag den 5te. Committeeen organiserede en Green af Kirken i Springfield. Præsidenter: Edwin P. Merriam, Isaac H. Bishop og Arnold Stephens. Bisopret: Abraham Palmer, Henry Stephens og Jonathan Palmer.

Mandag den 9de. Weldste George A. Smith blev raadet til at forlade London og at gaae til Staffordshire for sin Helbreds Skyld, da han havde stødet sine Lunger ved at prædike paa Gaderne, saa at han opkastede en betydelig Deel Blod.

Tirsdag den 10de. Han tog Farvel med Weldste Woodruff og reiste til Birmingham, hvor han traf Weldste Alfred Cordon; om Aftenen prædikede han og dobbte fem Personer.

Torsdag den 12ie Da „Weekly Despatch“ i England havde optaget et spottende Stykke om de Hellige der i Landet samt dadlet Bisloppen i Gloucester og hans med Tiende saa rigelig aflagte Geistlighed, fordi „Mormonerne“ havde haft Frihed til at bedrage og dobe 500 Personer i hans Bispedomme, blev Weldste Woodruff paa denne Dag et Svar her til, men hvilket Nedaktionen for „the Despatch“ imidlertid negtede at optage.

Søndag den 21de. Weldsterne Young, Kimball og Richards besøgte Menighederne i Bolton.

Torsdag den 26de Weldsterne Young, H. C. Kimball og George A. Smith prædikede denne Dag for de Hellige i Hanley og den 27de i Stoke-upon-Trent.

Loverdag den 28de begave Eldste Young og Kimball sig paa Beien til London.

Eldste Elias Higbee og Robert B. Thomson, der i October Conferencen blev beskikkede til at træde sammen til en Committee, skrev et Andragende til Congres-sen, om at de Hellige maatte faae Op-reisning for de Gjenvorigheder, som var dem tilfoiede i Missouri, idet de fremstil-lede de Forurettelser og de Kidelser, de havde maantet uholde, hvilket Andra-gende i det Væsentlige var det samme, som det, jeg i Forening med Elias Higbee og Sidney Rigdon skrev den 28de No-vember 1839.

Torsdag den 3die December. Eldste Kimball og Woodruff besøgte the Tower i London, nærlig Cavalleri-Musikam-met og Kronjuvelsalen — saint Tunnellen under Themsen.

Fredag den 4de besøgte Eldste Young og Woodruff Buckinghampaladset og West-minster Abbedi.

Der blev afholdt Conference i Sta-den New York; Eldste Orson Hyde præ-siderede. Der blev talt imod Eldste Sid-neyy Roberts Abenbaringer, der gik ud paa, at en vis Broder skulle give ham et Sæt Klæder og et Gulduhr, det bedste, som var at faae. Tilsige anklagedes han for usommelig Opsersel osv. osv. Eldste Roberts sagte at retsordiggjøre sig an-gaaende disse Klagepunkter. Der blev givet ham mange gode Raad, men han sagde, at han vidste, at de Abenbarin-ger, han havde hørt, vare fra Gud, og han vilde ikke gaae til Besjendelse, hvor-for Conferencen aflat ham fra Kirken og affordrede ham hans Kaldsbrev, hvilket han imidlertid negtede at afgelvere.

Eldste Taylor har afholdt Forsam-linger og dobt Nogle paa Den Man, hvor Værket nu er i Fremadstriden.

Loverdag den 5te. Eldste B. Young skriver, som folger:

St. Lukes, Frommenger Row Nr. 40, den 5te Decbr. 1840.

Erlært Brodre! Jeg er netop kom-men tilbage fra en Spadseretur med Brodrene Kimball og Woodruff. Vi have ikke været længere end ved St. Pauls-kirken og vendte tilbage over Smithfield-torvet, en Afstand af henved tre Mile. Broder Kimball og jeg havde smukt Beir paa vor Reise hertil; det var en smuk Dag, da vi begav os paa Beien fra Macclesfield til Burslem. Vi fandt Bro-drene i Macclesfield vel tilmøde og efter Udfænde i en god Tilstand. De synes at være vel tilfredse med Br. James Galley, og jeg troer, at han vil blive en brugbar Mand i dette Nige. Vi traf Broder Ge-orge A. Smith i Burslem, men just ikke ved det bedste Hælbræd. Det er med ham ligesom med de Andre af os, han kan ikke godt taale Klimatet, og er utsat for at oplaaste Blod fra Lungerne. Vi var hos ham i Pottemagerierne, og jeg prædikede i to Aftener. Menigheden er i en god Tilstand, men nogle af de Hellige have det temmelig haardt. Broder Smith bli-ver der for det Første.

Loverdag den 28de begav vi os paa Beien til det nærmeste Stoppested i Greys Green, hvor vi tilbragte Sabbaten. Lö-verdag Aften gik vi hen for at see til Søster Roden, Fader Patricks Datter; hun var meget glad over at see os, og onskede, at vi skulle blive der hele Matten. Hendes Mand var meget venlig mod os og sagde, at vi saavelsom de andre Eldste stedse skulle være velkommen hos ham. Vi kunde imidlertid ikke blive der. Vi drak Thee hos dem og lovede at sende Eldste Lorenzo Snow derhen, hvis han funde komme; vi velsignede dem og forløbe dem. Jeg prædikede om Formiddagen den næste

Dag før de Hellige i Gretz-Green, overvar Aftensforsamlingen og gik derefter til Birmingham. Jeg hørte Eldste Snow prædike; han er, efter hvad jeg troer, en herlig ung Mand. Broder Kimball talte ogsaa til de Tilstedeværende, efterat Broder Snow var blevet færdig. Vi traf Broder Robert Williams herz; han aabnede Forsamlingen og syntes at være fuld af Herrens Land.

Mandag Klokken 12 toge Broder Kimball og jeg med Jernbanen. Broder Williams begav sig tilfods paa Veien til London. Vi ankom hertil Mandag Aften henved Kl. 6, og traf Broder Woodruff, der befandt sig vel og var ved godt Mod. Vi have havt temmelig travlt siden vi ankom hertil.

Brigham Young.

En stor Deel af Staden Messina paa Sicilien er paa denne Dag blevet ødelagt ved Fordstjælv. Den første Ryftelse var saa stærk, at Stadens Indvænere i et Øieblik blevet begravede under Ruinerne.

Sondag den 6te. Eldste Young og Kimball prædikede i Barretts Akademi i London og administrerede Sakramentet om Aftenen.

Mandag den 7de. Eldste John Taylor udgav til Sandhedens Forsvar sin tredie Pamphlet imod de Angreb, der vare gjorte af Hr. Robert Hays, Wesleyanerprædikant i Douglas paa Den Man. Disse tre Smaastrifter indeholde nem og tredive

tektrykte Sider, og vise tilfulde det Wesleyanske Præstestabs Fordærvelse, ligesom de indeholde en klar Fremstilling om Sandheden af det Sidste-Dages Værk.

Eldste Young, H. C. Kimball og Woodruff besogte det medicinske Fakultets Anatominumer.

Onsdag den 9de besogte Eldste Young og Kimball St. Paulskirken, Obelisken, Londons og Southwark Bridges samt det britiske Museum.

Torsdag den 10de begav Eldste Liver Richards sig paa Veien fra Manchester til Herefordshire.

Søndag den 13de. Jeg bivaanede et Møde af Hoiraadet paa mit Contoir. Robert D. Foster var anklaget for at have lojet og bagtalt Kirkens Authoriteter samt for ugudelig Sværgen osv. Bidernerne bleve forhørte hver for sig og Mødet udsattes til den 20de.

Mandag den 14de. Robinson og Smith stilte sig ud med Hensyn til det Fællesskab, som havde bestaaet mellem dem. „The Times and Seasons“ skal fortsættes af Don Carlos Smith.

Onsdag den 16de. Idag blev følgende Lov for Staden Nauvoo, Nauvoolegionen og Staden Nauvoos Universitet undertegnet af Gouverneuren, efterat den først var gaaet igennem i Senatet:

Lov angaaende Staden Nauvoos Organisation:

(Fortsættes.)

Nyheder.

Frankrig. I en Kulgrube ved St. Etienne er der den 11te f. M. stædt en Explosion, hvorved en Schacht blev aldeles tilstoppet. Man hænder endnu ikke noitig Antallet af de Forulykkede, men 17 lig ere alderede dragne frem, og 7 Mænd savnedes.

Der strives i „Elberfeld Zeit.“: Den paatenkte overordentlig stærke Fortification af Straßburg skal yderligere forstærkes ved en Rhinslotte af transportable Kanonbaade. De tolv i Claparde og Gammartins Fabrik i St. Denis byggede Skuedampere, af hvilke tre alderede ere blevne afleverede i Straßburg, skulle være bestemte til at anvendes til Fæstningens Forsvar eller efter Omstændighederne til et Angreb paa Mainz og de preussiske Rhinfæstninger.

Italien. Natten til den 11te October har der i Calabrien raset et frygteligt Uvejr, som alene i Mormanno anrettede for en halv Million Skade paa Huse, Broer og Møller. I flere Distrikter ere baade Mennesker og Dyr druknede, og Landeveien mellem Neapel og Calabrien er paa flere Steder aldeles ødelagt.

Korskirken i Padula i den italienske Provinds Salerno styrtede den 5te Octbr. om Morgenens sammen, rev flere Huse med og begravede 11 Mennesker. Syv af disse lykedes det dog at saae udgravede, medens de varre ilive, 1 har man fundet som Lig, men de 3 andre har man endnu ikke fundet Spor af.

Den garibaldistiske Opstand i Pavestaten maa foreløbig betragtes som undertrykt. I de senest indtrusne Telegrammer hedder det, at Garibaldi ikke længer befinder sig paa Caprera, men et eller andet Sted paa Fastlandet. Han skal imidlertid være blevsen anholdt ved Foligno, og saaledes hindret fra at træffe sammen med Insurgenterne.

Creta. I Bulgariet er der ifølge en Correspondance fra Belgrad til „Augst. Allg. Btg.“ etter forefaldet Fægtninger mellem Insurgenterne og de tyrkiske Tropper. To Infurgentkorps under Anførel af Filippos og Angelos have ved Sofia leveret Tropperne en Træning, der udviklede sig til et formeligt Slag, og som medførte store Tab paa begge Sider.

Blandingar.

Militair Statistik. En tydst Statistiker ved Navn Haussner har udregnet, at de europeiske Krigs fra 1792—1815 have kostet ikke mindre end 5,530,000 Mennesker Livet, hvilket giver et gjennemsnitligt aarligt Menneskestab af 240,000. Syaarskrigen kostede ikke slet saameget, idet kun 642,000 Mennesker satte Livet til, hvilket efter kun giver 91,700 om Aaret. Siden 1815 har Tilstanden i Europa

varet mere fredelig, hvilket kan ses deraf, at Krigene fra dette Aar intil 1864 kun have medført et Mennesketab af 2,762,000, af hvilke 614,000 have været Asiatere og Afrikanske. Denne Beregning giver dog det endnu bestandig ret anseelige Resultat af 43,000 Mennesker om Året, som offres til Krigens Molch. Den hele Sum fordeles saaledes paa de forskellige Krigs, som have opsyldt det nævnte Tidstrum: i den orientalske Krig dode 511,000 Mennesker, af hvilke 177,000 faldt paa Valpladsen eller dode af de modtagne Saar, medens 331,500 bortreves af Sygdomme. Russerne mistede 256,000, Franskmændene 107,000, Tyrkerne 98,000, Englænderne 45,000 og Sardinerne 2,600. Krigene i Kaukasus fra 1829 til 1860 har bortrevet 330,000 Mennesker; Krigene i Indien fra 1857 til 1859 196,000; den russisk-tyrkiske Krig fra 1828 til 1829 193,000; Opstanden i Polen i 1831 190,000; Urolighederne i Spanien fra 1833 til 1840 122,000; den største Besættelseskrig fra 1821 til 1829 148,000; de Fransks Felttog i Afrika 1830 til 1859 146,000; Opstanden i Ungarn 1849 142,000 og den italienske Krig 1859 og 1860 129,874 Mennesker. For den sidste Krigs Bedkommende fordeler Tabet for Deeltagerne sig saaledes: Østrigernes mistede 59,664, Franskmændene 30,220, Italienerne 23,610, Neapolitanerne 14,010- og Paven 2,370 Mand. Totalbelebet af de saaledes i Lobet af 50 Åar i Krig omkommne Mennesker er i og for sig sorgeligt stort, men hvilke Chiffre vilde man ille komme til, naar man endnu medregnede Mennesketabet i den amerikanske Borgerkrig, Krigene i Østasien og Marokko, Oprørene i 1848, de danskt-tyrkiske Krig og endelig den sidste Krig mellem Østrig og Preussen? Større Banskeligheder end denne Statistik frembyder Beregningen af de enorme Summer, som de ovennævnte Krigs have sluttet, men et Eksempel kan dog give et Slags Begreb om Mægtigheden af den gamle Montecuculisse Satning, at Krig først og fremmest koste Penge. Den orientalske Krig kostede Rusland 2 Milliarder og 328 Millioner Fr.; Frankrig 1 Milliard 348 Millioner; England 1 Milliard 320 Millioner; Tyrkiet 1 Milliard 60 Millioner, og Østrig, som satte sin Armee paa Krigsfod, 420 Millioner Frances. Hele denne Sum af 6 Milliarder og 526 Millioner Frances blev udgivet i Lobet af $2\frac{1}{2}$ Åar, og naar man hertil lægger et Mennesketab af $\frac{1}{2}$ Million og sammenstiller disse Summer med Resultaterne af Pariserfreden, er der vel Grund til at melde sig ind i Fredsvennernes Selstab.

Bomuldsindustrien i England. Et offentligt Foredrag, som nylig blev holdt i Birmingham, meddelede Dameren, Hr. Platt, at der for Tiden var 36 Millioner Tene, hvorpaa der spinnes Bomulds garn, i Gang i England, og at der paa disse i de sædvanlige 10 Arbejdstimer om Dagen bliver spundet 64 Mill. engelste Mile Garn om Dagen, d. e. i hvert Minut saameget, at man kunde villedt fire Gange om Jorden.

Fund af Diamanter i Caplandet. Ifølge en i „Times“ fra et i Capstaden udkommende Blad optagten Beretning er der i Omegnen af Colesberg fundet Diamanter, af hvilke flere vare af betydelig Værdi, og Landet deromkring er allerede fuldt af Folk, der søger efter disse kostbare Stene. Den første Diamant blev funden af en lille Pige fra Hopetown, hvis Fader er i Dieneste hos en i Nærheden deraf boende Farmer. Hun bragte Diamanten til sin Moder, men denne, som roede, at den var uden Værdi, gav Barnet den smukke Steen tilbage, for at hun

Kunde beholde den som et Legetøj. Farmeren, hvem dens Glands var paasaldende, tilbød Barnet at høbe den, men den Lille forærede ham den, idet hun leende sagde, at hun aldrig havde hørt, at man solgte den Slags Stene. Han tog den, og ved nærmere Undersogelse viste det sig, at det var en Diamant til en Værdi af 500 £st. — Det ovenomtalte coloniale Blad indeholder endnu Meddelelser om andre værdifulde Opdagelser i Caplandet. Der er saaledes fundet Granatstene i et betydeligt Antal. Undersogelserne af de nye Kobberminer i Umapoudaland have havt et gunstigt Udsalg. Oliestene ere blevne fundne i Ganubieslodden og Nav, ligesom ogsaa Formationer, det indeholde Phosfor og Quicksolv, i Colesberg Districttet. Efter Forlydende ere endvidere nogle Mænd, der vare gaaede ud for at sege efter Diamanter, stodte paa en Ware af Solv- og Blyertser.

Den største private Landeindom paa Jorden ligger i Buenos Ayres og tilhører General de Urquiza, som desuden eier andre Godser. Dens Fladerum er 900 engelske Quadratmile, og 20,000 Mennesker sysselsættes der.

A d r e s s e.

C. Halvorsen
er flyttet til Adelgade Nr. 36, 1ste Sal.
Kjøbenhavn.

I n d h o l d.

	Side.		Side.
Christi Forsoning	33.	Joseph Smiths Levnetsb (fortsat) .	42.
Faldet en Belsignelse	37.	Nyheder	46.
Redaktionens Bemærkninger	40.	Blandingter	46.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og saaes paa Contoiret i Lorenzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre eg paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. C. Bording.